

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2015/751

av den 29 april 2015

om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) En fragmenterad inre marknad skadar konkurrenskraften, tillväxten och sysselsättningen inom unionen. För en väl fungerande inre marknad är det nödvändigt att undanröja de direkta och indirekta hinder som står i vägen för en väl fungerande och fullbordad integrerad marknad för elektroniska betalningar där det inte görs någon åtskillnad mellan nationella och gränsöverskridande betalningar.
- (2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG ⁽⁴⁾ skapade en rättslig grund för en inre marknad för betalningar i hela unionen eftersom det avsevärt har underlättat betaltjänstleverantörernas verksamhet genom att skapa enhetliga regler om tillhandahållande av betaltjänster.
- (3) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 ⁽⁵⁾ fastställdes principen att de avgifter som användare betalar vid en gränsöverskridande betalning i euro ska vara desamma som för en motsvarande betalning inom en medlemsstat, inklusive kortbaserade betalningstransaktioner som omfattas av den här förordningen.
- (4) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 ⁽⁶⁾ fastställdes regler för betalningar och autogireringar i euro på den inre marknaden, men kortbaserade betalningstransaktioner ingick inte i förordningens tillämpningsområde.

⁽¹⁾ EUT C 193, 24.6.2014, s. 2.

⁽²⁾ EUT C 170, 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 10 mars 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 april 2015.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 (EUT L 266, 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

- (5) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU ⁽¹⁾ syftar till att harmonisera vissa regler om avtal som ingåtts mellan konsumenterna och marknadsaktörer, inklusive regler om avgifter för olika betalningsmedel; på grundval av dessa regler ska medlemsstaterna förbjuda marknadsaktörer att ålägga konsumenterna, vid användning av ett visst betalningsmedel, avgifter som överstiger marknadsaktörens faktiska kostnader för användningen av sådana medel.
- (6) Säkra, effektiva, konkurrenskraftiga och innovativa elektroniska betalningar är mycket viktiga för att konsumenterna, handlare och företag ska kunna utnyttja den inre marknaden fullt ut, särskilt eftersom den globala utvecklingen går mot e-handel.
- (7) Några medlemsstater har utfärdat eller utarbetat för närvarande lagstiftning för att direkt eller indirekt reglera förmedlingsavgifter i fråga om ett antal ärenden, däribland tak för förmedlingsavgifter på olika nivåer, handlaravgifter, regler om att alla kort ska godtas och styråtgärder. I vissa medlemsstater varierar de befintliga administrativa besluten avsevärt. För att öka samstämmigheten mellan de olika förmedlingsavgifterna emotses ytterligare regleringsåtgärder på nationell nivå som ska åtgärda nivåerna på eller diskrepanserna mellan de avgifterna. Sådana nationella åtgärder skulle antagligen leda till avsevärda svårigheter att fullborda den inre marknaden på området kortbaserade betalningstransaktioner och internet- och mobilbetalningar baserade på kort och skulle utgöra ett hinder för friheten att tillhandahålla tjänster.
- (8) Kontokort är det vanligaste elektroniska betalningsmedlet vid inköp i detaljhandeln. Integrationen av unionens kontokortsmarknad är dock långt ifrån slutförd eftersom många betalningslösningar inte kan utvecklas utanför de nationella gränserna och nya alleuropeiska aktörer inte kan etablera sig på marknaden. Hindren för en effektivt fungerande kortmarknad behöver undanröjas, även på området kortbaserade betalningstransaktioner och internet- och mobilbetalningar baserade på kort.
- (9) För att den inre marknaden ska fungera effektivt bör användningen av elektroniska betalningar främjas och underlättas till förmån för handlare och konsumenterna. Kort och andra elektroniska betalningsmedel kan användas på ett mer flexibelt sätt, bl.a. genom internetbetalningar, för att den inre marknaden och e-handeln ska kunna utnyttjas, och elektroniska betalningar ger också handlare potentiellt säkra betalningar. Kortbaserade betalningstransaktioner i stället för kontanta betalningar kan därför gynna handlare och konsumenterna, under förutsättning att avgifterna för att använda betalningsordningar för kontokort fastställs till en nivå som är ekonomiskt effektiv och samtidigt bidrar till rättvis konkurrens, innovationer och att nya aktörer kan etablera sig på marknaden.
- (10) Förmedlingsavgifter är avgifter som vanligtvis tillämpas mellan inlösande och utgivande betaltjänstleverantörer som tillhör en särskild betalningsordning för kontokort. Förmedlingsavgifter utgör huvuddelen av de avgifter som handlare betalar till inlösande betaltjänstleverantörer för varje kortbaserad betalningstransaktion. Handlare överför i sin tur de kortkostnaderna, liksom samtliga övriga kostnader, till priserna på varor och tjänster. Konkurrensen mellan betalningsordningar för kontokort för att övertyga betaltjänstleverantörer att ge ut deras kort leder till högre snarare än lägre förmedlingsavgifter på marknaden, i motsats till konkurrensens normala verkan på priserna i en marknadsekonomi. Förutom att leda till en enhetlig tillämpning av konkurrensbestämmelserna när det gäller förmedlingsavgifterna skulle en reglering av sådana avgifter förbättra den inre marknads funktionssätt samt bidra till att minska transaktionskostnaderna för konsumenterna.
- (11) De olika befintliga förmedlingsavgifterna och deras nivåer leder till att nya alleuropeiska aktörer vilkas affärsmodeller har lägre eller inga förmedlingsavgifter inte får tillträde till marknaden, vilket hindrar potentiella stordriftsfördelar och resulterande effektivitetsvinster. Detta påverkar handlare och konsumenterna negativt och hämmar innovationer. Eftersom alleuropeiska aktörer åtminstone skulle behöva erbjuda utgivare den högsta förmedlingsavgiftsnivån på den marknad som de vill tillträda leder detta också till en bestående marknadsfragmentering. Nuvarande nationella ordningar som har låga eller inga förmedlingsavgifter kan också tvingas att lämna marknaden till följd av trycket från bankerna om högre intäkter från förmedlingsavgifter. Detta resulterar i ett begränsat urval för konsumenterna och handlarna, högre priser och en lägre kvalitet på betaltjänster samt även begränsade möjligheter att använda alleuropeiska betalningslösningar. Dessutom kan handlare inte utnyttja skillnaden i avgifter genom att använda kortbetalningstjänster som tillhandahålls av banker i andra medlemsstater. Betalningsordningar för kontokort tillämpar särskilda regler som kräver att förmedlingsavgiften för varje betalningstransaktion debiteras av *försäljningsstället* (handlarens land), på grundval av sina territoriella licensbestämmelser. Detta krav hindrar inlösare från att på ett ändamålsenligt sätt tillhandahålla sina tjänster över

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

- gränserna. Detta kan dessutom hindra handlarna från att minska sina betalningskostnader till gagn för konsumenterna.
- (12) Kommissionen och de nationella konkurrensmyndigheterna har inte kunnat avhjälpa situationen genom att tillämpa befintlig lagstiftning.
- (13) För att undvika fragmentering av den inre marknaden och en betydande snedvridning av konkurrensen på grund av skillnader i lagar och administrativa beslut behövs det i enlighet med artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt åtgärder för att hantera problemet med höga och varierande förmedlingsavgifter så att betaltjänstleverantörer kan tillhandahålla sina tjänster över gränserna och så att konsumenter och handlare får möjlighet att utnyttja gränsöverskridande tjänster.
- (14) Tillämpningen av denna förordning bör inte påverka tillämpningen av unionens konkurrensregler och nationella konkurrensregler. Den bör inte hindra medlemsstaterna från att behålla eller införa lägre tak eller åtgärder med liknande syfte eller effekt genom den nationella lagstiftningen.
- (15) För att underlätta den inre marknads funktion vad gäller kortbaserade betalningar och internet- och mobilbetalningar baserade på kort och gynna konsumenter och handlare bör denna förordning tillämpas på utgivande och inlösen av kortbaserade betalningstransaktioner inom och över de nationella gränserna. Om handlare kan välja en inlösare utanför den egna medlemsstaten (*gränsöverskridande inlösen*), vilket gynnas av att det fastställs samma högsta nivå på förmedlingsavgifter för både inhemska och gränsöverskridande inlösentransaktioner och förbud mot territoriella licensavtal, bör nödvändig rättslig klarhet kunna tryggas och snedvridning av konkurrensen mellan olika betalningsordningar för kontokort undvikas.
- (16) Till följd av ensidiga initiativ och åtaganden som gjorts i samband med konkurrensförfaranden genomförs redan nu många gränsöverskridande kortbaserade betalningstransaktioner i unionen i enlighet med de maximala förmedlingsavgifterna. För att åstadkomma rättvis konkurrens på marknaden för inlösentjänster bör bestämmelserna om gränsöverskridande och inhemska transaktioner tillämpas samtidigt och inom en rimlig period efter denna förordnings ikraftträdande, med hänsyn till svårigheterna och komplikationerna i samband med den omställning av betalningsordningar för kontokort som fastställs i denna förordning.
- (17) Det finns två huvudtyper av kreditkort på marknaden. Med kort med uppskjuten debitering debiteras kortinnehavarens konto med det totala transaktionsbeloppet vid en specifik tidpunkt som överenskommit i förväg, vanligen en gång per månad, utan att någon ränta betalas. Med andra kreditkort kan kortinnehavaren använda en kreditfacilitet för att återbetala en del av det belopp som han är skyldig vid en senare tidpunkt än vad som angivits tillsammans med ränta eller andra kostnader.
- (18) Alla debetkorts- och kreditkortsbaserade betalningstransaktioner bör vara föremål för en maximal förmedlingsavgift.
- (19) Av konsekvensbedömningen framgår att ett förbud mot förmedlingsavgifter för debetkortstransaktioner skulle främja kortacceptans, kortanvändning, den inre marknads utveckling samt medföra fler fördelar för handlare och konsumenter än ett tak som fastställs på en högre nivå. Dessutom skulle det undvikas att nationella betalningsordningar för kontokort med mycket låga eller inga förmedlingsavgifter för debetkortstransaktioner skulle påverkas negativt av ett högre tak på grund av gränsöverskridande expansion eller aktörer som är nya på marknaden och som höjer avgiftsnivåerna till taknivån. Ett förbud mot förmedlingsavgifter för debetkortstransaktioner kan också möta hotet från export av förmedlingsavgiftsmodellen till nya, innovativa betaltjänster, såsom mobila system eller onlinesystem.
- (20) Taken i denna förordning grundas på den så kallade *merchant indifference*-metoden (MIT) som utvecklats i den ekonomiska litteraturen. Med hjälp av denna metod fastställs den avgiftsnivå som handlaren är beredd att betala vid en jämförelse av kostnaden för att en kund betalar med kontokort och kostnaden för andra betalningsmedel (kontanter) (med beaktande av de avgifter som betalas till inlösande banker, dvs. serviceavgiften och förmedlingsavgiften). Därmed stimuleras användningen av effektiva betalningsinstrument genom att främja de kort som ger större transaktionsfördelar medan man undviker oproportionerliga handlaravgifter, vilket skulle innebära dolda kostnader för andra konsumenter. De kollektiva förmedlingsavgiftsarrangemangen skulle kunna leda till alltför höga handlaravgifter eftersom handlare ogärna nekar kostsamma betalningsinstrument då de är rädda att förlora kunder. Det har visat sig att dessa nivåer är proportionerliga eftersom de inte äventyrar verksamheten hos de internationella betalningsordningarna för kontokort och betaltjänstleverantörerna. De är också fördelaktiga för handlare och konsumenter och tryggar rättsäkerheten.

- (21) Såsom framgår av konsekvensbedömningen har icke desto mindre förmedlingsavgifterna i vissa medlemsstater utvecklats på ett sätt som gör det möjligt för konsumenterna att dra nytta av effektiva debetkortsmarknader vad avser kortacceptans och kortanvändning med lägre förmedlingsavgifter än *merchant-indifference*-nivån. Medlemsstaterna bör därför kunna fastställa lägre förmedlingsavgifter för inhemska debetkortstransaktioner.
- (22) För att säkerställa att debetkortavgifter fastställs till en nivå som är ekonomiskt effektiv med beaktande av de inhemska debetkortsmarknadernas struktur bör dessutom möjligheten att låta taken för förmedlingsavgiften ta sig uttryck i en schablonsats behållas. En schablonsats kan även främja kortbaserade betalningar av små belopp (*mikrobetalningar*). Det bör också vara möjligt att tillämpa en sådan schablonsats i kombination med en procentsats, under förutsättning att summan av sådana förmedlingsavgifter inte överstiger den bestämda procentandelen av det totala årliga, inhemska transaktionsvärdet inom varje betalningsordning för kontokort. Vidare bör det vara möjligt att för varje transaktion fastställa ett lägre procentuellt förmedlingsavgiftstak och att införa ett fast maximibelopp för det avgiftsbelopp som är resultatet av den tillämpliga procentsatsen för varje transaktion.
- (23) Med beaktande av det faktum att denna förordning innebär en harmonisering för första gången i ett sammanhang där befintliga betalningsordningar för debetkort och förmedlingsavgifter är mycket olika, är det vidare nödvändigt med flexibilitet för inhemska kontokortsmarknader. Därför bör medlemsstaterna, med avseende på inhemska debetkortstransaktioner under en rimlig övergångsperiod, för alla debetkortstransaktioner inom varje betalningsordning för kontokort kunna tillämpa en vägd genomsnittlig förmedlingsavgift som inte överstiger 0,2 % av det årliga genomsnittliga transaktionsvärdet med hänvisning till alla inhemska debetkortstransaktioner inom varje betalningsordning för kontokort. Beträffande det tak för förmedlingsavgiften som beräknas på det genomsnittliga årliga transaktionsvärdet inom en betalningsordning för kontokort är det tillräckligt om en betaltjänstleverantör deltar i en betalningsordning för kontokort (eller ett annat slag av avtal mellan betaltjänstleverantörer) där en vägd genomsnittlig förmedlingsavgift på högst 0,2 % för samtliga inhemska debetkortstransaktioner tillämpas. Även här kan en schablonavgift eller en procentuell avgift eller en kombination av dessa tillämpas, under förutsättning att det vägda genomsnittliga övre taket respekteras.
- (24) För att fastställa de relevanta taken för förmedlingsavgiften för inhemska debetkortstransaktioner är det lämpligt att tillåta att de nationella behöriga myndigheter som ansvarar för efterlevnaden av denna förordning samlar in information om volym och värde för samtliga debetkortstransaktioner inom en betalningsordning för kontokort eller debetkortstransaktioner för en eller flera leverantörer av betalningstjänster. Följaktligen bör betalningsordningar för kontokort och betaltjänstleverantörer vara skyldiga att tillhandahålla relevanta uppgifter till nationella behöriga myndigheter i enlighet med de myndigheternas föreskrifter och de tidsfrister dessa fastställer. Rapporteringsskyldigheterna bör utvidgas till att omfatta betaltjänstleverantörer såsom utgivare eller inlösare, och inte endast betalningsordningar för kontokort, för att se till att all relevant information görs tillgänglig för de behöriga myndigheterna som i vilket fall som helst bör kunna kräva att sådan information samlas in via betalningsordningar för kontokort. Det är också viktigt att medlemsstaterna säkerställer en lämplig nivå på tillhandahållandet av relevanta uppgifter när det gäller tillämpliga tak för förmedlingsavgiften. Med tanke på att betalningsordningar för kontokort i allmänhet inte är betaltjänstleverantörer som är föremål för tillsyn, får de behöriga myndigheterna kräva att information som överlämnas av dessa enheter attesteras av en oberoende revisor.
- (25) Vissa betalningsinstrument på inhemsk nivå tillåter att betalaren initierar kortbaserade betalningstransaktioner där det inte går att särskilja debetkortstransaktioner från kreditkortstransaktioner i betalningsordningar för kontokort. Kortinnehavarens val är okända för betalningsordningar för kontokort och inlösaren och följaktligen har betalningsordningar för kontokort inte möjlighet att tillämpa de olika tak som fastställts i denna förordning för debetkorts- respektive kreditkortstransaktioner, som kan åtskiljas på grundval av den överenskomna tidpunkten för debitering av betalningstransaktionerna. Med tanke på behovet av att bevara befintliga företagsmodellens funktionsduglighet genom att undvika omotiverade eller alltför höga kostnader för efterlevnaden av lagstiftningen och vikten av att säkerställa tillräckligt lika villkor för de olika kategorierna av kontokort är det lämpligt att tillämpa samma regel som fastställs i denna förordning för debetkortstransaktioner på sådana inhemska betalningstransaktioner med *universella kort*. De betalningsinstrumenten bör emellertid ges längre tidsperiod för anpassning. Genom undantag och under en övergångsperiod på 18 månader från denna förordnings ikraftträdande bör därför medlemsstaterna kunna fastställa en maximal andel av inhemska betalningstransaktioner med universella kort som anses vara likvärdiga med kreditkortstransaktioner. Kreditkortstaket kan t.ex. tillämpas på den fastställda andelen av det totala värdet av handlares eller inlösares transaktioner. Det matematiska resultatet av bestämmelserna torde sedan motsvara tillämpningen av ett enda tak på förmedlingsavgifter för inhemska betalningstransaktioner som genomförs med universella kort.

- (26) Denna förordning bör omfatta alla transaktioner där betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är belägna i unionen.
- (27) I enlighet med principen om teknikneutralitet som anges i den digitala agendan för Europa bör denna förordning gälla för kortbaserade betalningstransaktioner oavsett den miljö där transaktionen äger rum, bl.a. genom finansiella betalningsinstrument och tjänster som kan vara mobila eller tillgängliga offline eller online.
- (28) Kortbaserade betalningstransaktioner utförs normalt på grundval av två huvudsakliga affärsmodeller, s.k. *trepartsbetalningsordning för kontokort* (kortinnehavare – ordning för inlösen och utgivande – handlare) och *fyrpartsbetalningsordning för kontokort* (kortinnehavare – utgivande bank – inlösande bank – handlare). Många fyrpartsbetalningsordningar för kontokort använder en explicit förmedlingsavgift, som oftast är multilateral. För att ta hänsyn till förekomsten av implicita förmedlingsavgifter och bidra till att skapa lika villkor bör de trepartsbetalningsordningar för kontokort som använder betaltjänstleverantörer som utgivare eller inlösare anses vara fyrpartsbetalningsordningar för kontokort och de bör följa samma regler, samtidigt som öppenhet och andra företagsrelaterade regler bör gälla för alla leverantörer. Med tanke på de särdrag som dessa trepartsbetalningsordningar för kontokort uppvisar är det dock lämpligt att under en övergångsperiod då medlemsstaterna får besluta att inte tillämpa reglerna för tak för förmedlingsavgiften om sådana ordningars marknadsandel är mycket begränsad i den berörda medlemsstaten.
- (29) Utgivningstjänsten är grundad på ett avtalsförhållande mellan utgivaren av betalningsinstrumentet och betalaren, oberoende av om utgivaren innehar medlen för betalarens räkning. Utgivaren tillhandahåller betalaren kontokort, godkänner transaktioner vid terminaler eller deras motsvarighet och kan garantera betalning till inlösaren för transaktioner som överensstämmer med reglerna för den relevanta ordningen. Att endast tillhandahålla kontokort eller tekniska tjänster, t.ex. att bara bearbeta och lagra uppgifter, innebär inte ett utgivande.
- (30) Inlösentjänsten utgör en kedja med operationer, från inledandet av en kortbaserad betalningstransaktion till överföringen av medel till betalningsmottagarens betalkonto. Inlösen är organiserad på olika sätt beroende på medlemsstaten i fråga och befintlig affärsmodell. Därför är det inte alltid som den betaltjänstleverantör som betalar förmedlingsavgiften har ett direkt avtal med betalningsmottagaren. Mellanhänder som tillhandahåller en del av inlösentjänsterna men som inte har något direkt avtalsförhållande med betalningsmottagaren bör icke desto mindre omfattas av definitionen av inlösare i denna förordning. Inlösentjänsten tillhandahålls oberoende av om inlösaren innehar medlen för betalningsmottagarens räkning. Tekniska tjänster, t.ex. att bara bearbeta och lagra uppgifter eller drift av terminaler, innebär inte inlösen.
- (31) Det är viktigt att se till att bestämmelserna om de förmedlingsavgifter som ska betalas eller mottas av betaltjänstleverantörer inte kringgås genom alternativa avgiftsflöden till utgivarna. För att detta ska undvikas bör *nettokompensationen* för de avgifter som utgivaren betalat eller mottagit, inbegripet eventuella auktorisationsavgifter, från eller till en betalningsordning för kontokort, en inlösare eller varje annan mellanhand anses vara en förmedlingsavgift. När förmedlingsavgiften beräknas för att kontrollera om åtgärderna kringgås bör totalbeloppet för betalningar eller incitament som en utgivare mottagit av en betalningsordning för kontokort för reglerade transaktioner beaktas med avdrag för de avgifter som utgivaren betalat till betalningsordningen för kontokort. De betalningar, incitament och avgifter som beaktas kan vara direkta (dvs. volymbaserade eller transaktionsspecifika) eller indirekta (bl.a. marknadsföringsincitament, bonusar, rabatter vid vissa transaktionsvolymerna). Vid bedömning av huruvida denna förordnings bestämmelser kringgås bör särskild hänsyn tas till de vinster som tillfaller utgivare och som resulterar från särskilda program som utgivare driver gemensamt med betalningsordningar för kontokort, samt intäkter från bearbetning, licensavgifter och andra avgifter som genererar intäkter för kortorganisationerna. När så är lämpligt och om det styrks av andra objektiva faktorer, kan även utgivandet av kontokort i tredjeländer beaktas, vid bedömningen av om denna förordning eventuellt kan ha kringgåts.
- (32) Konsumenterna är ofta inte medvetna om de avgifter som handlarna betalar för de betalningsinstrument som de använder. Samtidigt kan ett antal incitament som tillämpas av utgivare (t.ex. resevouchar, bonusar, rabatter, återbetalning av vissa belopp, kostnadsfria försäkringar osv.) styra konsumenterna till att använda betalningsinstrument som därmed genererar höga avgifter för utgivare. För att motverka detta bör åtgärderna med restriktioner för förmedlingsavgifter endast tillämpas på kontokort som har blivit massprodukter och som det i allmänhet är svårt för handlarna att neka att ta emot eftersom de ges ut och används i stor utsträckning (dvs. debet- och kreditkort för konsumenter). För att stärka en effektivt fungerande marknad i icke-reglerade delar av sektorn och för att begränsa överföring av verksamhet från de reglerade till de icke-reglerade delarna av sektorn är det nödvändigt att anta en rad åtgärder, bl.a. att separera ordningar och infrastruktur, att betalningsmottagaren kan rikta styråtgärder mot betalaren och att betalningsmottagaren kan välja vilka betalningsinstrument som godtas.

- (33) En separation av ordningarna och infrastrukturen bör ge alla bearbetare möjlighet att konkurrera om ordningarnas kunder. Eftersom bearbetningskostnaderna utgör en betydande del av de sammanlagda kostnaderna vid kortbetalningar är det viktigt att denna del av värdekedjan öppnas för ändamålsenlig konkurrens. På grundval av en separation av ordningarna och infrastrukturen bör betalningsordningarna för kontokort och bearbetningsenheterna vara oberoende vad gäller redovisning, organisation och beslutsfattande. De bör inte diskriminera andra, t.ex. genom att behandla varandra förmånligt eller ge varandra konfidentiell information som inte är tillgänglig för konkurrenterna inom respektive marknadssegment, uppställa orimliga krav på information för konkurrenterna inom respektive marknadssegment, korssubventionera respektive verksamhet eller genom arrangemang för delad förvaltning. Sådana diskriminerande tillvägagångssätt bidrar till marknadsfragmentering och till svårigheter för nya aktörer att få tillträde till marknaden och gör det svårt för alleuropeiska aktörer att etablera sig, vilket hindrar den inre marknaden på området för kortbaserade betalningar och internet- och mobilbetalningar baserade på kort från att fullbordas och är till nackdel för handlare, företag och konsumenterna.
- (34) Regler för betalningsordningar för kontokort och betaltjänstleverantörernas praxis medför att handlare och konsumenter oftast är omedvetna om avgiftsskillnader och leder till mindre insyn på marknaden, t.ex. genom blandade avgifter (*blending*), att handlare vid s.k. *co-badging* inte får välja ett billigare kortmärke eller att konsumenterna styrs bort från att använda dessa billigare kort. Även om handlarna är medvetna om de olika kostnaderna förhindras de ofta av ordningarnas regler att vidta åtgärder för att sänka kostnaderna.
- (35) Betalningsinstrumenten medför olika kostnader för betalningsmottagaren och vissa instrument är dyrare än andra. Det bör stå betalningsmottagaren fritt att i enlighet med direktiv 2007/64/EG styra betalaren till att använda ett särskilt betalningsinstrument, utom då ett särskilt betalningsinstrument enligt lag måste användas för vissa betalningskategorier eller inte kan nekas på grund av att det är ett lagligt betalningsinstrument. Betalningsordningarna för kontokort och betaltjänstleverantörerna ålägger betalningsmottagarna ett flertal begränsningar i detta avseende, t.ex. att betalningsmottagaren inte får vägra att motta mindre belopp via vissa betalningsinstrument, eller informera betalaren om de avgifter som åsamkas betalningsmottagaren för vissa betalningsinstrument, eller att betalningsmottagaren måste begränsa antalet kassor i sin affär som godtar ett visst betalningsinstrument. De restriktionerna bör avskaffas.
- (36) I situationer när betalningsmottagaren styr betalaren till att använda ett specifikt betalningsinstrument bör inte avgifter tas ut av betalningsmottagaren från betalaren vid användning av ett betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras inom ramen för denna förordning eftersom fördelarna med extraavgifter i sådana situationer är begränsade samtidigt som komplexiteten på marknaden ökar.
- (37) Regeln om att *alla kort måste godtas* är en dubbel skyldighet som åläggs betalningsmottagarna av utgivare och betalningsordningar för kontokort att ta emot alla kort av samma märke oberoende av att kostnaderna för dessa kort är olika (*alla kortprodukter måste godtas*) och oberoende av vilken enskild bank som har utgivit kortet (*alla kortutgivande banker måste godtas*). Det ligger i konsumenternas intresse att betalningsmottagaren inte kan diskriminera utgivare eller kortinnehavare i samma kortkategori och att betalningsordningar för kontokort och betaltjänstleverantörerna kan ålägga dem en sådan skyldighet. Det faktum att *alla kortutgivande banker måste godtas* enligt regeln om att *alla kort måste godtas* är därför en legitim regel i en betalningsordning för kontokort eftersom den hindrar betalningsmottagarna från att diskriminera enskilda banker som har utgivit ett kort. Regeln om att *alla kortprodukter måste godtas* är i huvudsak ett kopplingsförbehåll som leder till att godtagande av kort med låga avgifter kopplas till godtagande av kort med höga avgifter. Att avlägsna det faktum att *alla kortprodukter måste godtas* från regeln om att *alla kort måste godtas* skulle göra det möjligt för handlare att endast godta kontokort med låga eller lägre avgifter vilket även skulle komma konsumenterna till del genom minskade kostnader för handlarna. Handlare som godtar debetkort skulle då inte vara tvungna att godta kreditkort och de som godtar kreditkort skulle inte behöva godta företagskort. För att skydda konsumenterna och deras möjligheter att använda kontokort så ofta som möjligt bör handlarna dock endast vara skyldiga att acceptera kort som omfattas av samma reglerade förmedlingsavgift om de har utgivits inom samma märke och i samma kategori (förbetalda kort, debetkort eller kreditkort). En sådan begränsning skulle också leda till en mer konkurrenskraftig miljö för de kort med förmedlingsavgifter som inte regleras enligt denna förordning eftersom handlarna skulle få ett utökad förhandlingsutrymme om villkoren för att godta sådana kort. De restriktionerna bör vara begränsade och betraktas som godtagbara endast för att stärka skyddet av konsumenterna genom att ge konsumenterna en tillräcklig grad av säkerhet så att de kan lita på att deras kontokort kommer att godtas av handlarna.

- (38) En tydlig skillnad mellan konsumenters kort och företagskort bör säkerställas av betaltjänstleverantörer både på teknisk och på kommersiell basis. Det är därför viktigt att definiera ett företagskort som ett betalningsinstrument som används endast för utgifter i tjänsten vilka direkt belastar företagets konto eller det offentliga organets konto eller kontot för den fysiska person som är egenföretagare.
- (39) Betalningsmottagare och betalare bör ha möjlighet att identifiera de olika kortkategorierna. Därför bör de olika märkena och kategorierna kunna identifieras elektroniskt och, för nyligen utgivna kortbaserade betalningsinstrument, visuellt på apparaten. Dessutom bör betalaren informeras om att dennes betalningsinstrument godtas av ett visst försäljningsställe. Det är nödvändigt att betalningsmottagaren meddelar betalaren om eventuella begränsningar i användningen av ett visst kortmärke samtidigt och på samma villkor som information ges om godtagande av ett visst märke.
- (40) Om olika märken ska kunna konkurrera på ett ändamålsenligt sätt är det viktigt att valet av betalningsapplikation görs på användarnivå och inte av marknaden i föregående led, oavsett om det gäller betalningsordningar för kontokort, betaltjänstleverantörer eller betalningshandläggare. Ett sådant arrangemang bör inte hindra betalare och betalningsmottagare från att, när det är tekniskt möjligt, påbörja ett automatiskt val av applikation, förutsatt att detta val kan ändras inför varje transaktion.
- (41) För att det ska finnas möjlighet till prövning vid inkorrekt tillämpning av denna förordning eller vid tvist mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer bör medlemsstaterna införa lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol eller vidta motsvarande åtgärder. Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och se till att dessa sanktioner är effektiva, proportionella och avskräckande samt att de tillämpas.
- (42) Kommissionen bör överlämna en rapport i vilken det undersöks vilka olika effekter denna förordning har på marknadens funktion. Det är nödvändigt att kommissionen har möjlighet att samla in de uppgifter som krävs för att utarbeta denna rapport och att de behöriga myndigheterna nära samarbetar med kommissionen för insamlingen av uppgifterna.
- (43) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa enhetliga krav för kortbaserade betalningstransaktioner och internet- och mobilbetalningar baserade på kort, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (44) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna och tar hänsyn till de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till ett effektivt rättssmedel och till en opartisk domstol, näringsfrihet och konsumentskydd, och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs enhetliga tekniska krav och verksamhetskrav för sådana kortbaserade betalningstransaktioner inom unionen där både betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är belägna i unionen.
2. Denna förordning ska inte tillämpas på tjänster som baseras på särskilda betalningsinstrument som endast kan användas på ett begränsat sätt och som uppfyller ett av följande villkor:
 - a) Instrument som gör det möjligt för innehavaren att förvärva varor eller tjänster endast i lokaler som tillhör utgivaren eller inom ett begränsat nätverk av tjänstleverantörer enligt ett direkt kommersiellt avtal med en professionell utgivare.
 - b) Instrument som endast kan användas för att förvärva ett mycket begränsat utbud av varor eller tjänster.
 - c) Instrument som endast är giltiga i en enda medlemsstat, som tillhandahålls på begäran av ett företag eller ett offentligt organ och som regleras av en nationell eller regional myndighet av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för att förvärva särskilda varor eller tjänster från leverantörer som har ett kommersiellt avtal med utgivaren.

3. Kapitel II ska inte tillämpas på följande:
 - a) Transaktioner med företagskort.
 - b) Kontantuttag i uttagsautomater eller över disk hos en betaltjänstleverantör.
 - c) Transaktioner med kontokort som utgivits av trepartsbetalningsordningar för kontokort.
4. Artikel 7 ska inte tillämpas på trepartsbetalningsordningar för kontokort.
5. När en trepartsbetalningsordning för kontokort ger andra betaltjänstleverantörer licens att ge ut kortbaserade betalningsinstrument eller lösa in kortbaserade betalningstransaktioner, eller båda, eller ger ut kortbaserade betalningsinstrument med *co-branding*-partner eller genom en agent, anses det vara en fyrpartsbetalningsordning för kontokort. När det gäller inhemska betalningstransaktioner kan dock en sådan trepartsbetalningsordning för kontokort fram till den 9 december 2018 undantas från skyldigheterna enligt kapitel II, under förutsättning att de kortbaserade betalningstransaktioner som görs i en medlemsstat inom ramen för en sådan trepartsbetalningsordning för kontokort på årsbasis inte överstiger 3 % av värdet av alla kortbaserade betalningstransaktioner i den medlemsstaten.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *Inlösare*: en betaltjänstleverantör som ingår avtal med en betalningsmottagare för att acceptera och bearbeta kortbaserade betalningstransaktioner, vilka leder till en överföring av medel till betalningsmottagaren.
2. *Utgivare*: en betaltjänstleverantör som ingår avtal om att tillhandahålla en betalare ett betalningsinstrument för att initiera och bearbeta betalarens kortbaserade betalningstransaktioner.
3. *Konsument*: en fysisk person som i samband med de betaltjänstavtal som omfattas av denna förordning inte utför närings- eller yrkesverksamhet.
4. *Debetkortstransaktion*: en kortbaserad betalningstransaktion, bl.a. sådana som sker med förbetalda kort, som inte är en kreditkortstransaktion.
5. *Kreditkortstransaktion*: en kortbaserad betalningstransaktion där transaktionsbeloppet helt eller delvis debiteras betalaren på en specifik dag i kalendermånaden som överenskommit i förväg i enlighet med en på förhand bestämd kreditfacilitet, med eller utan ränta.
6. *Företagskort*: ett kortbaserat betalningsinstrument som ges ut till företag eller den offentliga sektorns enheter eller fysiska personer som är egenföretagare och vars användning är begränsad till utgifter i tjänsten när de betalningar som görs med sådana kort direkt belastar företagets eller det offentliga organets konto eller kontot för den fysiska person som är egenföretagare.
7. *kortbaserad betalningstransaktion*: en tjänst som grundas på infrastruktur och affärsregler för en betalningsordning för kontokort för att göra en betalningstransaktion med hjälp av utrustning eller programvara för kort, telekommunikation, digital teknik eller informationsteknik om detta leder till en debetkorts- eller kreditkortstransaktion. I de kortbaserade betalningstransaktionerna ingår inte transaktioner som grundar sig på andra typer av betaltjänster.
8. *gränsöverskridande betalningstransaktion*: en kortbaserad betalningstransaktion där utgivaren och inlösaren är belägna i olika medlemsstater eller där det kortbaserade betalningsinstrumentet ges ut av en utgivare som är belägen i en annan medlemsstat än försäljningsstället.
9. *inhemsk betalningstransaktion*: en kortbaserad betalningstransaktion som inte är en gränsöverskridande betalningstransaktion.
10. *Förmedlingsavgift*: en avgift som betalas för varje transaktion direkt eller indirekt (t.ex. genom en tredje part) mellan den utgivare och den inlösare som deltar i en kortbaserad betalningstransaktion. Nettokompensationen eller andra överenskomna ersättningar anses utgöra en del av förmedlingsavgiften.
11. *Nettokompensation*: det totala nettobeloppet på betalningar, rabatter eller incitament som en utgivare mottagit av en betalningsordning för kontokortverk, en inlösare eller varje annan mellanhand vid kortbaserade betalningstransaktioner eller relaterad verksamhet.

12. *handlarens serviceavgift*: en avgift som betalas av betalningsmottagaren till inlösaren vid kortbaserade betalningstransaktioner.
13. *Betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion.
14. *Betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.
15. *Kontokort*: en kategori betalningsinstrument som gör det möjligt för betalaren att initiera en debetkorts- eller kreditkortstransaktion.
16. *betalningsordning för kontokort*: en uppsättning regler, förfaranden och standarder och/eller genomföranderiktlinjer för att genomföra kortbaserade betalningstransaktioner och som är avskilda från de infrastrukturer eller betalningssystem som driften sker på och som omfattar ett särskilt beslutsfattande organ, en särskild organisation eller enhet som ansvarar för att ordningen fungerar.
17. *fyrpartsbetalningsordning för kontokort*: en betalningsordning för kontokort där de kontokortbaserade betalningstransaktionerna görs från en betalares betalkonto till en betalningsmottagares betalkonto med hjälp av ordningen, en utgivare (på betalarens sida) och en inlösare (på betalningsmottagarens sida).
18. *trepartsbetalningsordning för kontokort*: en betalningsordning för kontokort där ordningen själv står för utgivande och inlösande tjänster och kortbaserade betalningstransaktioner görs från betalarens betalkonto till betalningsmottagarens betalkonto inom ordningen. När en trepartsbetalningsordning för kontokort ger andra betaltjänstleverantörer licens att ge ut kortbaserade betalningsinstrument eller lösa in kortbaserade betalningstransaktioner, eller båda, eller ger ut kortbaserade betalningsinstrument med en *co-branding*-partner eller genom en agent, anses det vara en fyrpartsbetalningsordning för kontokort.
19. *Betalningsinstrument*: varje form av personlig(a) anordning(ar) och/eller rutiner som betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören har träffat avtal om och som används för att initiera en betalningsorder.
20. *kortbaserat betalningsinstrument*: ett betalningsinstrument, inklusive kort, mobiltelefoner, datorer eller annan teknisk anordning som innehåller en lämplig betalningsapplikation som gör det möjligt för betalaren att initiera en kortbaserad betalningstransaktion som inte är en betalning eller en autogirering enligt definitionen i artikel 2 i förordning (EU) nr 260/2012.
21. *Betalningsapplikation*: programvara eller motsvarande som laddats på en enhet varigenom kortbaserade betalningstransaktioner kan initieras och betalaren kan ge ut betalningsorder.
22. *Betalkonto*: ett konto i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförandet av betalningstransaktioner, inbegripet med hjälp av ett specifikt konto för elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG ⁽¹⁾.
23. *Betalningsorder*: en instruktion som en betalare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.
24. *Betaltjänstleverantör*: fysisk eller juridisk person som har rätt att tillhandahålla de betaltjänster som anges i bilagan till direktiv 2007/64/EG eller har erkänts som en utgivare av elektroniska pengar i enlighet med artikel 1.1 i direktiv 2009/110/EG. En betaltjänstleverantör kan vara en utgivare, en inlösare eller båda.
25. *Betaltjänstanvändare*: en fysisk eller en juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller båda.
26. *Betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller på dennas vägnar eller av betalningsmottagaren vid överföring av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.
27. *Bearbetning*: utförande av bearbetningstjänster vid betalningstransaktioner såvitt avser de åtgärder som krävs för att hantera en betalningsinstruktion mellan inlösaren och utgivaren.
28. *Bearbetningsenhet*: en fysisk eller juridisk person som tillhandahåller bearbetningstjänster vid betalningstransaktioner.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

29. *Försäljningsställe*: adressen till handlarens fysiska lokaler där betalningstransaktionen har initierats. Dock gäller följande:
- Vid distansförsäljning eller distansavtal (dvs. e-handel) enligt definitionen i artikel 2.7 i direktiv 2011/83/EU ska försäljningsstället vara adressen till den stadigvarande plats för affärsverksamhet där handlaren bedriver sin verksamhet, oavsett var webbplatsen eller serverna befinner sig, genom vilken betalningstransaktionen har initierats.
 - I de fall handlaren inte har någon stadigvarande plats för affärsverksamhet ska försäljningsstället vara den adress för vilken handlaren innehar ett giltigt näringsstillstånd genom vilken betalningstransaktionen har initierats.
 - I de fall handlaren varken har någon stadigvarande plats för affärsverksamhet eller innehar något giltigt näringsstillstånd ska försäljningsstället vara korrespondensadressen för betalning av skatter i samband med försäljningsverksamheten genom vilken betalningstransaktionen har initierats.
30. *Betalmärke*: varje namn, term, tecken eller symbol, oavsett om dessa är materiella eller digitala, eller kombination av dessa som kan ange inom vilken betalningsordning för kontokort de kortbaserade betalningstransaktionerna genomförs.
31. *co-badging*: inbegripande av två eller flera betalmärken eller betalningsapplikationer som tillhör samma betalmärke på samma kortbaserade betalningsinstrument.
32. *co-branding*: inbegripande av minst ett betalmärke och minst ett varumärke som inte är ett betalmärke på samma kortbaserade betalningsinstrument.
33. *Debetkort*: en kategori betalningsinstrument som gör det möjligt för betalaren att initiera en debetkortstransaktion med undantag av transaktioner med förbetalda kort.
34. *Kreditkort*: en kategori betalningsinstrument som gör det möjligt för betalaren att initiera en kreditkortstransaktion.
35. *förbetalt kort*: en kategori betalningsinstrument där elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG lagras.

KAPITEL II

FÖRMEDLINGSavgIFTER

Artikel 3

Förmedlingsavgifter för konsumenters betalkortstransaktioner

- Leverantörer av betalningstjänster får inte erbjuda eller begära en förmedlingsavgift per transaktion som överstiger 0,2 % av transaktionsvärdet för någon debetkortstransaktion.
- För inhemska debetkortstransaktioner får medlemsstaterna antingen
 - fastställa ett lägre tak på den procentuella förmedlingsavgiften per transaktion än det som anges i punkt 1 och får införa ett maximalt fast avgiftsbelopp som ett tak på det avgiftsbelopp som är resultatet av den tillämpliga procentuella avgiften, eller
 - tillåta betaltjänstleverantörer att tillämpa en förmedlingsavgift per transaktion på högst 0,05 EUR eller, i en medlemsstat som inte har euron som valuta, det motsvarande värdet i den nationella valutan den 8 juni 2015, som ska revideras vart femte år eller när det sker betydande växelkursfluktuationer som även får kombineras med den högsta procentuella avgiften på 0,2 %, under förutsättning att summan av förmedlingsavgifter för betalningsordningen för kontokort aldrig överstiger 0,2 % av det totala årliga transaktionsvärdet för de inhemska debetkortstransaktionerna inom varje betalningsordning för kontokort.
- Till och med den 9 december 2020 får medlemsstaterna tillåta att betaltjänstleverantörerna för inhemska debetkortstransaktioner tillämpar en vägd genomsnittlig förmedlingsavgift som högst motsvarar 0,2 % av det genomsnittliga årliga transaktionsvärdet på samtliga inhemska debetkortstransaktioner inom varje betalningsordning för kontokort. Medlemsstaterna får fastställa ett lägre tak på den vägda genomsnittliga förmedlingsavgiften som är tillämpligt på samtliga inhemska debetkortstransaktioner.
- De årliga transaktionsvärden som avses i punkterna 2 och 3 ska beräknas på årsbasis, från och med den 1 januari till och med den 31 december, och ska tillämpas från och med den 1 april följande år. Referensperioden för den första beräkningen av detta värde ska börja 15 kalendermånader före det datum då punkterna 2 och 3 börjar tillämpas och ska avslutas tre kalendermånader före detta datum.

5. De behöriga myndigheter som avses i artikel 13 ska efter skriftlig begäran kräva att betalningsordningar för kontokort och/eller betaltjänstleverantörer tillhandahåller alla de uppgifter som krävs för att kontrollera att punkterna 3 och 4 i den här artikeln tillämpas korrekt. Sådana uppgifter ska översändas till den behöriga myndigheten före den 1 mars året efter den referensperiod som avses i punkt 4 första meningen. All annan information för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att kontrollera efterlevnaden av bestämmelserna i detta kapitel ska översändas till de behöriga myndigheterna efter skriftlig begäran inom den tidsfrist som fastställs av dem. De behöriga myndigheterna får kräva att sådan information attesteras av en oberoende revisor.

Artikel 4

Förmedlingsavgifter för konsumenters kreditkortstransaktioner

Beltjänstleverantörer ska inte erbjuda eller begära en förmedlingsavgift per transaktion som överstiger 0,3 % av transaktionsvärdet för någon kreditkortstransaktion. För inhemska kreditkortstransaktioner får medlemsstaterna fastställa ett lägre tak på förmedlingsavgiften per transaktion.

Artikel 5

Förbud mot kringgående

Vid tillämpningen av de tak som avses i artiklarna 3 och 4 ska eventuell annan överenskommen ersättning, inbegripet nettokompensation, med motsvarande syfte eller verkan för förmedlingsavgiften, som en utgivare mottagit från en betalningsordning för kontokort, en inlösare eller varje annan mellanhand, vid betalningstransaktioner eller relaterad verksamhet behandlas som en del av förmedlingsavgiften.

KAPITEL III

AFFÄRSREGLER

Artikel 6

Licensiering

1. Territoriella begränsningar inom unionen eller bestämmelser med motsvarande effekt i licensavtal eller regler för betalningsordningar för kontokort för utgivande av kontokort eller inlösen av kortbaserade betalningstransaktioner ska vara förbjudna.
2. Krav på eller skyldigheter att införskaffa en landsspecifik licens eller ett landsspecifikt tillstånd att bedriva gränsöverskridande verksamhet eller regler med motsvarande effekt i licensavtal eller regler för betalningsordningar för kontokort för utgivande av kontokort eller inlösen av kortbaserade betalningstransaktioner ska vara förbjudna.

Artikel 7

Separation av betalningsordningar för kontokort och bearbetningsenheter

1. Betalningsordningar för kontokort och bearbetningsenheter ska
 - a) vara oberoende vad gäller redovisning, organisation och beslutsprocesser,
 - b) inte presentera priser för betalningsordningar och bearbetningsverksamheter i form av paketpriser och inte korssubventionera sådana verksamheter,
 - c) inte på något sätt göra åtskillnad mellan å ena sidan sina dotterbolag eller aktieägare och å andra sidan användarna av betalningsordningar och andra avtalsparter, och de ska i synnerhet inte på något sätt uppställa villkor för sina tjänster som innebär att avtalsparten måste godta andra tjänster som de erbjuder.
2. Den behöriga myndigheten i den medlemsstat där ordningens säte är beläget kan kräva att en betalningsordning för kontokort tillhandahåller en oberoende rapport som bekräftar dess efterlevnad av punkt 1.
3. Betalningsordningar för kontokort ska medge att meddelanden om godkännande och clearing av enskilda kortbaserade betalningstransaktioner kan separeras och bearbetas av olika bearbetningsenheter.
4. Territoriell diskriminering av de bearbetningsregler som används av betalningsordningar för kontokort ska inte vara tillåten.

5. Bearbetningsenheter inom unionen ska se till att deras system är tekniskt driftskompatibla med andra bearbetningsenheters system inom unionen genom att använda standarder som utarbetats av internationella eller europeiska standardiseringsorgan. Dessutom ska betalningsordningar för kontokort inte anta eller tillämpa affärsregler som begränsar driftskompatibiliteten mellan bearbetningsenheter inom unionen.

6. Europeiska bankmyndigheten (EBA) får, efter att ha konsulterat en rådgivande panel som avses i artikel 41 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾, utarbeta ett utkast till tekniska tillsynsstandarder med krav som ska uppfyllas av betalningsordningar för kontokort och bearbetningsenheter för att säkerställa tillämpning av punkt 1 a i denna artikel.

EBA ska överlämna detta utkast till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den 9 december 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 8

”Co-badging” och val av betalmärke och betalningsapplikation

1. Regler för betalningsordningar för kontokort och regler i licensavtal eller åtgärder med likvärdig effekt som hindrar att en utgivare kombinerar två eller flera olika betalmärken eller betalningsapplikationer (*co-badging*) på ett kortbaserat betalningsinstrument ska vara förbjudna.

2. När konsumenterna tecknar avtal med en betaltjänstleverantör, kan de kräva att få två eller flera olika betalmärken på ett kortbaserat betalningsinstrument, under förutsättning att betaltjänstleverantören erbjuder en sådan tjänst. I god tid innan avtalet tecknas ska betaltjänstleverantören ge konsumenten tydlig och objektiv information om tillgängliga betalmärken och deras egenskaper, inbegripet deras funktionalitet, kostnad och säkerhet.

3. Skillnader i behandlingen av utgivare eller inlösare i ordningens regler och regler i licensavtal om att kombinera flera betalmärken eller betalningsapplikationer (*co-badging*) på ett kortbaserat betalningsinstrument ska vara objektivt motiverade och icke-diskriminerande.

4. Betalningsordningar för kontokort ska inte införa rapporteringskrav, skyldigheter att erlägga avgifter eller liknande skyldigheter med samma syfte eller effekt för kortutgivande och inlösande betaltjänstleverantörer vid transaktioner som genomförs med en apparat försedd med deras betalmärke i förhållande till transaktioner där deras ordning inte används.

5. Kopplingsprinciper eller motsvarande åtgärder för styrning av transaktioner genom en särskild kanal eller process och andra tekniska och säkerhetsmässiga standarder och krav vid hantering av två eller flera olika betalmärken och betalningsapplikationer på ett kortbaserat betalningsinstrument ska vara icke-diskriminerande och tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt.

6. Betalningsordningar för kontokort, utgivare, inlösare, bearbetningsenheter och övriga leverantörer av tekniska tjänster ska inte införa automatiska mekanismer, programvara eller anordningar i de betalningsinstrument eller i den utrustning som används på försäljningsstället som begränsar betalarens eller betalningsmottagarens val av betalmärke eller betalningsapplikation, eller båda, när ett betalningsinstrument med *co-badging* används.

Betalningsmottagarna ska ha kvar möjligheten att på försäljningsställets befintliga utrustning installera automatiska mekanismer som prioriterar valet av ett visst betalmärke eller en viss betalningsapplikation, men betalningsmottagarna ska inte förhindra att betalaren åsidosätter ett automatiskt prioriterat val som betalningsmottagaren har gjort i sin anordning för de kategorier av kort eller därmed relaterade betalningsinstrument som godtas av betalningsmottagaren.

Artikel 9

Specificerade avgifter (unblending)

1. Varje inlösare ska erbjuda och ta ut handlarens serviceavgifter, separat specificerade för olika kategorier och olika kontokortsmärken med olika förmedlingsavgiftsnivåer, om inte betalningsmottagaren skriftligen begär att inlösaren debiterar blandade serviceavgifter för handlare.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Inlösarna ska i sina avtal med betalningsmottagare inkludera specifik information om beloppet på serviceavgifterna för näringsidkare samt förmedlingsavgifter och ordningens avgifter för varje kategori och kontokortsmärke, såvida inte betalningsmottagarna därefter lämnar en skriftlig begäran om något annat.

Artikel 10

Regler om att alla kort måste godtas

1. Betalningsordningar för kontokort och betaltjänstleverantörer ska inte tillämpa någon regel som tvingar betalningsmottagare som godtar kortbaserade betalningsinstrument som utgivits av en utgivare att även godta andra kortbaserade betalningsinstrument som utgivits inom ramen för samma betalningsordning för kontokort.
2. Punkt 1 är inte tillämplig på konsumenters kortbaserade betalningsinstrument av samma märke och i samma kategori av förbetalda kort, debet- eller kreditkort som omfattas av förmedlingsavgifter enligt kapitel II i denna förordning.
3. Punkt 1 ska inte påverka betalningsordningar för kontokort och betaltjänstleverantörernas möjlighet att föreskriva att kort inte får nekas på grundval av utgivarens eller kortinnehavarens identitet.
4. Betalningsmottagare som beslutar att inte godta samtliga kort eller andra betalningsinstrument inom en betalningsordning för kontokort ska informera konsumenterna om detta på ett klart och otvetydigt sätt och samtidigt informera konsumenterna om att de godtar andra kort och betalningsinstrument i ordningen. Sådan information ska anslås på väl synlig plats vid affärens ingång och vid kassan.

Vid distansförsäljning ska denna information anges på betalningsmottagarens webbplats eller annat lämpligt elektroniskt eller mobilt medium. Informationen ska tillhandahållas betalaren i god tid innan denna ingår ett köpeavtal med betalningsmottagaren.

5. Utgivare ska se till att deras betalningsinstrument är elektroniskt identifierbara och, när det gäller nyligen utgivna kortbaserade betalningsinstrument, också visuellt identifierbara, så att betalningsmottagarna och betalarna otvetydigt kan fastställa vilka märken och kategorier av förbetalda kort, debet-, kredit- eller företagskort som betalaren har valt.

Artikel 11

Regler om styrning

1. Regler i licensavtal, regler som tillämpas av betalningsordningar för kontokort och regler i avtal som ingås mellan kortinlösare och betalningsmottagare, som förhindrar att betalningsmottagare styr konsumenter till ett betalningsinstrument som betalningsmottagaren föredrar ska vara förbjudna. Detta förbud ska även omfatta bestämmelser som hindrar betalningsmottagare att behandla kortbaserade betalningsinstrument avseende en viss betalningsordning för kontokort mer eller mindre gynnsamt än andras.
2. Regler i licensavtal, regler som tillämpas av betalningsordningar för kontokort och regler i avtal som ingås mellan kortinlösare och betalningsmottagare, som förhindrar betalningsmottagare från att informera betalare om förmedlingsavgifter och handlarens serviceavgifter ska vara förbjudna.
3. Punkterna 1 och 2 i denna artikel påverkar inte tillämpningen av de bestämmelser om avgifter, prisavdrag och andra styrmekanismer som anges i direktiven 2007/64/EG och 2011/83/EU.

Artikel 12

Information till betalningsmottagaren om enskilda kortbaserade betalningstransaktioner

1. Efter det att en enskild kortbaserad betalningstransaktion har verkställts, ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ge betalningsmottagaren följande information:
 - a) En referens varigenom betalningsmottagaren kan identifiera den kortbaserade betalningstransaktionen.
 - b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken betalningsmottagarens betalkonto krediteras.
 - c) Eventuella avgifter för den kortbaserade betalningstransaktionen, med separat uppgift om handlarens serviceavgift och förmedlingsbeloppet.

Förutsatt att betalningsmottagaren uttryckligen och på förhand gett sitt samtycke får den information som avses i första stycket sammanställas enligt märke, applikation, kategori av betalningsinstrument och procentsats på de förmedlingsavgifter som tillämpas på transaktionen.

2. Avtal mellan inlösare och betalningsmottagare får innehålla en bestämmelse om att den information som avses i punkt 1 första stycket regelbundet ska lämnas eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett sätt som överenskommit så att betalningsmottagaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.

KAPITEL IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 13

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter som har befogenhet att se till att denna förordning genomförs och som får utrednings- och verkställighetsbefogenheter.
2. Medlemsstaterna får utse befintliga organ till behöriga myndigheter.
3. Medlemsstaterna får utse en eller flera behöriga myndigheter.
4. Medlemsstaterna ska senast den 9 juni 2016 underrätta kommissionen om de behöriga myndigheterna. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa myndigheter.
5. De utsedda behöriga myndigheter som har utsetts och avses i punkt 1 ska ha tillräckliga resurser för att utföra sina uppgifter.
6. Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheterna effektivt övervakar efterlevnaden av denna förordning, bland annat för att motverka eventuella försök av betaltjänstleverantörerna att kringgå denna förordning, och vidtar alla åtgärder som krävs för att säkerställa sådan efterlevnad.

Artikel 14

Sanktioner

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om sanktioner för överträdelse av denna förordning och ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att bestämmelserna tillämpas.
2. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 9 juni 2016 och utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella senare ändringar av dem.

Artikel 15

Förlikning, klagomål och prövning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska säkerställa och främja lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol eller vidta motsvarande åtgärder för att avgöra tvister mellan betalningsmottagare och deras betaltjänstleverantörer som uppkommit i samband med tillämpningen av denna förordning. För detta ändamål ska medlemsstaterna antingen utse befintliga organ, om så är lämpligt, eller inrätta nya organ. Organen ska vara oberoende av parterna.
2. Medlemsstaterna ska senast den 9 juni 2017 underrätta kommissionen om dessa organ. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa organ.

Artikel 16

Universella kort

1. Vid tillämpningen av denna förordning och när det gäller inhemska betalningstransaktioner som inte kan definieras av betalningsordningar för kontokort som debetkorts- eller kreditkortstransaktioner ska bestämmelserna om debetkort och debetkortstransaktioner tillämpas.
2. Genom undantag från punkt 1 till och med den 9 december 2016 får medlemsstaterna fastställa en andel som inte överstiger 30 % av de inhemska betalningstransaktioner som avses i punkt 1 i denna artikel som anses vara likvärdiga med kreditkortstransaktioner som omfattas av det tak på förmedlingsavgiften som anges i artikel 4.

Artikel 17

Översyn

Senast den 9 juni 2019 ska kommissionen till Europaparlamentet och till rådet överlämna en rapport om tillämpningen av denna förordning. Kommissionen ska i sin rapport särskilt granska huruvida nivån på förmedlingsavgifterna är lämplig samt styrmekanismerna, t.ex. avgifter, varvid hänsyn ska tas till användningen av och kostnaderna för olika betalningsmedel och andelen nya aktörer, ny teknik och nyskapande affärsmodeller på marknaden. Vid granskningen ska särskilt följande beaktas:

- a) Utvecklingen när det gäller avgifter för betalare.
- b) Konkurrensnivån bland kontokortleverantörer och betalningsordningar för kontokort.
- c) Kostnadseffekterna för betalare och betalningsmottagare.
- d) I vilken omfattning handlarna låter sänkningen av förmedlingsavgifterna komma nästa led till godo.
- e) De tekniska kraven och konsekvenserna av dessa för alla berörda parter.
- f) Effekterna av *co-badging* för användarvänligheten, särskilt för äldre och andra utsatta användare.
- g) Effekten på marknaden av uteslutandet av företagskort från kapitel II, varvid man jämför situationen i de medlemsstater där tilläggsavgifter är förbjudna med situationen där de är tillåtna.
- h) Effekten på marknaden av de särskilda bestämmelserna om förmedlingsavgifter för inhemska debetkortstransaktioner.
- i) Utvecklingen av gränsöverskridande inlösen och dess effekt på den inre marknaden, varvid man jämför situationen för kort med takförsedda avgifter och kort utan takförsedda avgifter i syfte att överväga möjligheten att klargöra vilken förmedlingsavgift som är tillämplig på gränsöverskridande inlösen.
- j) Den praktiska tillämpningen av reglerna för separation av betalningsordningar för kontokort och bearbetning samt behovet att på nytt överväga åtskillnad i rättsligt avseende.
- k) Det eventuella behovet, beroende på effekten av artikel 3.1 på det faktiska värdet av förmedlingsavgifterna för debetkortstransaktioner med medelhögt eller högt värde, av att ändra den punkten genom att ange att taket bör begränsas till det lägre beloppet på 0,07 EUR eller 0,2 % av transaktionens värde.

Kommissionens rapport ska om så är lämpligt åtföljas av ett lagstiftningsförslag som kan inbegripa en föreslagen ändring av det övre taket för förmedlingsavgifterna.

Artikel 18

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med den 8 juni 2015, med undantag av artiklarna 3, 4, 6 och 12, som ska tillämpas från och med den 9 december 2015, och artiklarna 7, 8, 9 och 10, som ska tillämpas från och med den 9 juni 2016.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 29 april 2015.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Ordförande